

Raamattulentosarja
SANASTA TIEN LÖYTÄÄ
 Sievissä 26. tammikuuta 2015
www.sanaveli.com
veli.tuomi@gmail.com

70. Raamattuluento: Heikkous on voimani

Alkurukous

Olemme koolla etsimässä vastausta siihen kuinka voisimme oppia olemaan heikkoja, mutta samalla voimakkaita ja vahvoja. Sinä Herra sen tiedät. Opetä meitä. Avaa ymmärryksemme. Anna anteeksi syntimme ja uudista sydämemme. Aamen.

Aluksi

Heikkous ei ole suosittu elämänosa. Heikkoutta pidetään suorastaan vaarallisena. Ihminen kokee olevansa turvaton heikkona. Heikko ei oikein pärjää missään. Heikkooä pidetään usein säälittävänä. On raskasta olla heikko. Heikkoudesta pitäisi päästävä siis pian eroon, sillä vain harva halua olla heikko. Heikkona ei pärjää maailman markkinoilla. Vahva pitää olla jopa kristillisyydessä, eikö niin?

Tästä elämän lajista tai -osasta puhumme nyt, sillä siihen voi kuitenkin kätkeytyä myös ihmeellistä ja salattua, joka kerran - ja jo mahdollisesti myös nykyisessä elämässämme - voi koitua siunaukseksi ja olla suuri voimavaramme. Heikon tie vie perille. Vahvat sortuvat tien oheen. Se on ihmeellistä. Mutta se on niin. Tuttu sanonta: "Heikot sortuu elontielle, jätkä sen kun porskuttaa" on emävalhe.

Ihmeellinen ristiriita

Tämän luennon: Heikkous on voimani -nimessä näyttää olevan kaksi eri asiaa toisilleen vastakkaisia, mutta voisivatko ne olla kuitenkin yhtä aikaa voimassa? Näitä tällaisia virkkeitä on useita Jumalan sanassa. Nyt puhumme tästä vastakkaisuudesta, eli paradoksista; puhumme heikkoudesta ja voimasta yhtä aikaa. Heikkous on Jumalan sanan mukaan voimamme. Tunnetut tähän kuuluvat sanat ovat Jumalan vastaus apostoli Paavalille: "Ja hän sanoi minulle: "Minun armossani on sinulle kyllin; sillä minun voimani tulee täydelliseksi heikkoudesta". Sen tähden minä mieluummin kerskaan heikkoudestani, että Kristuksen voima asettuisi minuun asumaan. Sen tähden minä olen mielistynyt heikkouteen, pahoinpitelyihin, hätään, vainoihin, ahdistuksiin, Kristuksen tähden; sillä kun olen heikko, silloin minä olen väkevä." (2. Kor. 12:9,10). Paavali oli hyvin heikkona voimakkaimmillaan. Tosin edellinen kuulostaa toki oudolta luonnolliselle ymmärryksellemme.

Koska tässä on kyse sellaisesta tapahtumasta, jossa ihmisen on luovuttava kaikesta siitä, mihin kuuluu sanat "minä itse", se ei kristillisyydessäkään ole suosikkilaji. Kristillisuus on voimalaji, mutta tuota tarvittavaa voimaa ei meillä itsellämme ole. Voima tulee saada ulkopuolelta. Itse asiassa kaikki tulee saada ylhäältä.

”Enemmän rakkautta. Käytä lapseni runsaasti rakkautta. Rakasta kun luennoit. Olkoon puheesi totta, mutta rakasta.” Näin kuulen Herran puhuvan. Jeesuksesta sanotaan: ”*Hän oli täynnä armoa ja totuutta*” (Joh. 1:14). Ja vielä: ”*Hän oli heikko, kun hänet ristiinnaulittiin, mutta Jumalan voimasta hän elää. Mekin olemme heikkoja, koska olemme häneen liitettyjä, mutta yhdessä hänen kanssaan me elämme Jumalan voimasta, ja te saatte sen tuntea.*” (2. Kor. 13:3,4). Ja tässä on se suuri salaisuus, jota ei maailma tunne. Jeesus oli täynnä armoa ja totuutta ja oli samalla heikko ristinpuulla, mutta eli Jumalan voimasta. Ja meidän tulee olla myös kaikkea tätä, koska olemme uskovina hänen kanssaan yhteen liitettyjä. Sanan mukaan saamme sen myös tuntea. Tähän salaisuuteen kannattaa siis perehtyä.

Jumalan tahto ja minun tahtoni

Moni ihminen on koko elämänsä heikkovoimainen. Se osa on raskas kantaa. Kaikki tässä maailmassa tuntuu silloin liian suurelta. Tuntuu, että kristillisyysskin on liian vaikeaa elää todeksi ja suorituspaineeet kasautuvat helposti taakaksi. Olemme myös taitavia asettamaan toisillemme taakkoja. Mutta heikkovoimaisuuteenkin voi kätkeytyä suuri siunaus. Avuton joutuu rukoilemaan paljon selviytyäkseen jokaisen päivän vaatimuksista. Ja tässä se siunaus ja voima ovat jo läsnä. Voimakkaan ihmisen ei tarvitse niin usein huokailla heikkona Herran edessä.

Jonakin päivänä voimakaskin ihminen väsyä ja hän huomaa tarvitsevänsä enemmän voimaa. Hän alkaa etsiä sitä, sillä fyysiset ja henkiset voimavarat eivät aina riitäkään. Ja jopa ihmisen oma hengellinenkin voima voidaan ottaa pois. Niinpä hän alkaa rukoilla voimaa. Se on oikein, kun näin anotaan: ”Herra tee minut vahemmaksi, tee voimakkaaksi ja väkeväksi”. Se on hyvä rukous. Sitten saattaa rukoilija ajatella itsekeskeisesti: olisi upeaa olla voimaa täynnä. Elämä luistaisi paremmin. Sitä voisi tulla sen voiman kanssa ihan kuuluisaksi opettajaksi ja parantajaksi.

Näin on moni ajatellut, mutta joutunut harhaan, sillä Jumalan tahto ja ihmisen tahto ovat usein ristiriidassa keskenään. Apostoli Paavali tietää omasta kokemuksestaan: ”*Tahto minulla kyllä on, mutta voimaa hyvän toteuttamiseen ei*”. Ja vähän myöhemmin hän huudahtaa: ”*Minä viheliäinen ihminen, kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista?*” (Room. 7:18,24). Paavali oli oppinut tuntemaan itseään.

Mutta miten siinä käy, kun hyvin käy? Mitä tapahtuu kun voimaa rukoillaan Hengessä ja totuudessa ja oikealla tavalla? Usein käy niin, että viimeisetkin ihmisen voimanrippeet aletaan riisua pois, kun voimaa hartaasti halutaan ja pyydetään. Vähitellen, vähitellen elämään saattaa tulla monia ongelmia. Ihminen ei oikein tiedä mitä on tapahtumassa. Hän alkaa huutaa vuorostaan apua Herralta tähän uuteen hätäänsä. Mutta mitä enemmän huutaa, sitä vaikeammaksi elämä näyttää menevän. Sitten ei uskalla edes totuudessa rukoilla, etteivät ihan kaikki omat voimat hupenisi. Mikä meni pieleen? Ei toki mikään. Puuttui vain ymmärrys. Tässä vaiheessa oma pieni maailma menee sekaisin. Ehkä tuossa vaiheessa ei enää kykene lähtemään mihinkään ihan tavallisiinkaan tilaisuuksiin: seuroihin, jumalanpalveluksiin, tai muuhun senkaltaiseen toimintaan. Raamatunlukukin tyssä. Jokin tuntuu olevan todella pois kohdaltaan, vai siis, onko? Sitten sitä voi alkaa jopa pelätä että onko ihan uskokin menetetty. Pääsenköhän edes taivaaseen, vaikka se oli aiemmin ollut niin varmaa ja selvää. Joutuu selittelemään ystävilleenkin kaikenlaista ja peittelemään tilaansa. On pelkoa, on ahdistusta. Kukaan ei osaa auttaa, jos sitä nyt edes uskaltaa puhua ääneen tällaisesta asiasta. On vaikea sanoa että tässä ollaan voimaa etsimässä. Taitaisivat nauraa ja sanoisivat: ”Mene lääkäriin, tai osta C-vitamiinia!”

Oikea apu

Kun Jumala alkaa jakaa Hengen voimaa, hän ensin murtaa pois ihmisen omaa luonnollista ja väärää hengellistä voimaa. Hän tekee ihmisen avuttomaksi ja heikoksi. Ja tämä voi Jumalan työn alla olevasta tuntua pelottavalta. Ruumiin ja sielun voimatkin tuntuu katoavan. On alkanut tuskien tie. Ollaan kiusauksissa. Vasta tämän konkurssin ja taistelun läpikäytyään voi Jumala, jos tarpeelliseksi katsoo, antaa ihmiselle omaa voimaansa. ”*Teitä kohdannut kiusaus ei ole mitenkään epätavallinen. Jumalaan voi luottaa. Hän ei salli kiusauksen käydä teille ylivoimaiseksi, vaan antaessaan teidän*

joutua koetukseen hän samalla valmistaa pääsyn siitä, niin että voitte sen kestää.” (1. Kor. 10:13).
On tultu osallisiksi Kristuksen kärsimyksistä.

Oletko saanut maistaa tällaista elämässäsi?

On kuljettu jo pitkän matkaa oikeaa tietä, kun on uskallettu päättää vakaasti: *”Minä tahdon tuntea Kristuksen ja hänen ylösnousemisensa voiman ja tulla hänen kaltaiseksi osallistumalla hänen kärsimyksiinsä ja kuolemaansa”* (Fil. 3:10). Ylösnousemusvoiman osallisuuteen, todelliseen Kristus-voimaan, päästään vain osallistumalla Kristuksen kärsimyksiin ja kuolemaan. Tämä tie on outo, mutta oikea. Nyt on avautumassa kärsimyksien ja ahdistuksien tie. Yksikään jalo kristitty ei ole jäänyt Kristuksen kärsimyksistä osattomaksi. Mutta se on aina luopumisen tie. Jeesukseen ei välttynyt siltä. *”Vaikka hän oli Poika, hän joutui kärsimyksistä oppimaan, mitä on kuuliaisuus”* (Hepr. 5:8). Apostoli Pietari sanoo: *”Nöyrytkää siis Jumalan väkevän käden alle, että hän ajallansa teidät korottaisi, ja ”heittäkää kaikki murheenne hänen päällensä, sillä hän pitää teistä huolen”* ” (1. Piet. 5:6,7).

Mutta ah, tämä on niin vaikeaa. Voiko mitään muuta näin vaikeaa tietä olla? Ei ole. Tällä tiellä ”minä itse”, oma minäni, ei voi enää päättää asioistaan. Elämänhallinta on jouduttu luovuttamaan pois. Mutta eihän sitä ole meillä todellisuudessa koskaan ollutkaan. Luulimme vain.

Tällä uudella ja oudolla tiellä oppii monia erinomaisia asioita. Tämän tien kulkijan ei tarvitse osata esimerkiksi hepreaa, latinaa, tai kreikkaa, tai olla kuuluisa filosofi, että pääsisi viisasten kirjoihin. Ei toki niin, että nuo edellä mainitut avut aina haitaksikaan olisivat. Mutta kun joutuu heikkouteen ja Kristuksen kärsimyksien osallisuuteen, ei inhimillisestä viisaudesta juuri apua ole. *”Jumalan hulluus on ihmisiä viisaampi ja Jumalan heikkous ihmisiä voimakkaampi”* (1. Kor. 1:25).

”Sillä katsokaa, veljet, omaa kutsumistanne: ei ole monta inhimillisesti viisasta, ei monta mahtavaa, ei monta jalosukuista, vaan sen, mikä on hulluutta maailmalle, sen Jumala valitsi saattaaksensa viisaat häpeään, ja sen, mikä on heikkoa maailmassa, sen Jumala valitsi saattaaksensa sen, mikä väkevää on, häpeään, ja sen, mikä maailmassa on halpasukuista ja halveksittua, sen Jumala valitsi, sen, joka ei mitään ole, tehdäkseen mitättömäksi sen, joka jotakin on, ettei mikään liha voisi kerskata Jumalan edessä.” (1. Kor. 1:26–29).

Edellisissä teksteissä on näytetty ihmiselle todellinen epäyhtälö, paradoksi. On sanottu joskus: *”Kyllä Jumala hulluistaan huolen pitää, katsokoon vain viisaat eteensä”*. Näin ovat asiat Jumalan valtakunnassa.

Herra on vain heikoissa väkevä. Mutta se tietää tuskaa. Oma voima on otettu pois, mutta tilalle on tulossa Jumalan voimaa. Tämä voima on usein salattua. Moni saattaa sen vuoksi kavahtaa ja luovuttaa taistelunsa ja todeta: *”Enhän minä mitään saanut”*. Kun ristinnulat alkavat lävistää lihaa, on helppo luovuttaa. Joku voi joutua kuin alastomana häväistyjen listalle. Tämä kaikki käy hirveän kipeää. Tuntuu ihan kuin paiseita puhkottaisiin. Jokaiselle ihmiselle on vaikeaa totuudessa sanoa: *”Tapahtukoon Isä sinun tahtosi”*. Se oli Jeesuksellekin vaikeaa. *”Hän meni vähän kauemmaksi, heittäytyi kasvoilleen maahan ja rukoili: ”Isä, jos se on mahdollista, niin menköön tämä malja minun ohitseni. Mutta ei niin kuin minä tahdon, vaan niin kuin sinä.”* ” *”Hän meni taas etäämmäksi ja rukoili toistamiseen: ”Isä, ellei tämä malja voi mennä ohitseni minun sitä juomatta, niin toteutukoon sinun tahtosi.”* ” *”Ja hän... meni taas ja rukoili kolmannen kerran ja sanoi samat sanat uudelleen.”* (Matt. 26:39,42,44). Tämä oli koko maailmankaikkeuden tärkein omasta tahdosta luopumisen hetki. Jos Jeesus olisi tuolloin langennut ja luovuttanut, me olisimme kaikki hukassa.

Tarvitsemme Voimaa

Ilman Jumalan voimaa emme pääse perille. Sorrowme välille ja matka jää kesken. Paljon on välille sortuneita. Kun Jeesus oli nähnyt Getsemanessa sen, miten opetuslapset nukkuivat kiusausten hetkellä, hän sanoi: *”Pysykää siis alati valveilla ja rukoilkaa itsellenne voimaa, jotta selviäisitte kaikesta siitä, mikä on tapahtuva, ja kestäisitte Ihmisen Pojan edessä.”* ” (Luuk. 21:36).

Vaikka meillä olisi kaikki maailman viisaudet, tieto ja taito, emme olisi vielä yhtään mitään Herran tiellä. Herran tie on niin toisenlainen.

Sen, kestämmekö Herran tiellä, ratkaisee myös se, millaisia olemme rukouselämässämme. Mitä enemmän meillä on aikaa olla Herran edessä, sitä elävämpiä olemme kristittyinä. ” *Vaan sinä, kun rukoilet, mene kammioosi ja sulje ovesi ja rukoile Isääsi, joka on salassa; ja sinun Isäsi, joka salassa näkee, maksaa sinulle* ” (Matt. 6:6). Rukoukammiossa ratkaistaan elämämme suunta, voima ja kestävyys. Jeesus ei sallinut opetuslapsienkaan lähteä liikkeelle, ennen kuin Pyhän Hengen voima tulisi. Jeesus sanoi: ” *Minä lähetän teille sen, minkä Isäni on luvannut. Pysykää tässä kaupungissa, kunnes saatte varustukseksenne voiman korkeudesta.* ” (Luuk. 24:49 KR92). Ilman voimaa olemme pelkkiä turhakkeita. On siis rukoiltava ja anottava voimaa ja viisauttakin.

Jumalan Voima on keskellämme, koska Jeesus Kristus lähetti tämän voiman kerran, antaen omastaan meille. Sitä ei enää lasketa uudelleen alas korkeuksista. Ensimmäinen helluntai oli jo. Vaikka rukoilemmekin Pyhän Hengen kirkkorukouksessa: ”Tule, Pyhä Henki, tänne, laskeudu taivaasta alas meidän sydämissämme Kristusta kirkastamaan.” Pyhä Henki on jo kuitenkin tullut. Hänet on jo annettu alas taivaasta. Hän on nyt täällä. Elämme helluntain jälkeistä aikaa, Pyhän Hengen aikaa. Voima on keskellämme. Meidän, jotka uskomme, on vain tultava hänestä osallisiksi niin, että hän saa yksin olla voimamme ja hallita meitä.

Jos haluamme itse ja ihmisinä tulla suuriksi ja pyydämme siihen voimaa, kyllä me varmasti jonkin voiman saamme, mutta se ei ole Pyhän Hengen voimaa. Voima on jotakin muuta henkeä, vaikka tahtookin esiintyä Pyhänä Henkenä. Tällainen voima, joka kumpuaa usein pimeydestä, on usein vain ihmisen omaa sielunvoimaa. Sitä voimaa me emme tarvitse. Se kuuluu niille, jotka sanovat tullessaan suuriksi ja joksikin ihmeellisiksi. Pyhän Hengen voima tekee sen sijaan meistä itsestämme hyvin heikkoja, mutta silti Herrassa väkeviä.

Me joudumme usein kokemaan heikkoutta, ettemme ylpeilisi ja joutuisi pimeyden ansaan. Niinpä: ” *Pitäkää mielenne valppaana ja valvokaa. Teidän vastustajanne Saatana kulkee ympäriinsä kuin ärjyvä leijona ja etsii, kenet voisi niellä. Vastustakaa häntä, uskossa lujina! Tiedättehän, että veljenne kaikkialla maailmassa joutuvat kokemaan samat kärsimykset.* ” (1. Piet. 5:8,9). Kaikki Herran omat joutuvat kärsimään tässä maailmanajassa. Jeesuskin oli Herran kärsivä palvelija. ” *Herra näki hyväksi runnella häntä, lyödä hänet sairaudella* ” (Jes. 53:10).

Jumalan lapsen osa

Jumala on nähnyt usein hyväksi antaa lapsilleen raskaan ja vaikean elämän. Helppo elämä saa meidät lankeamaan. Ristintie vie heikkouteen, mutta kestävyyteen elämän tiellä. Kärsimys ja heikkous kuuluvat niille, jotka tahtovat toteuttaa Jumalan tahtoa elämässään. Siksi apostolit sanoivat: ” *Monen ahdistuksen kautta meidän pitää menemän sisälle Jumalan valtakuntaan* ” (Ap. t. 14:22). Jeesus sanoo: ” *Jos joku tahtoo minun perässäni kulkea, hän kieltäköön itsensä ja ottakoon ristinsä ja seuratkoon minua. Sillä joka tahtoo pelastaa elämänsä, hän kadottaa sen, mutta joka kadottaa elämänsä minun tähteni, hän löytää sen.* ” (Matt. 16:24,25). Tämä tie on kuitenkin niin sanomattoman vaikea minällemme, sillä se tarkoittaa aina kuolemista kaikelle omalle. Jopa koko luomakunta pyrkii säilyttämään elämänsä. Se on itsesäilytysvaistoa. Jeesuksen seurassa siitä on kuitenkin luovuttava. On vain hän ja hänen sanansa. Tämä on se puoli evankeliumista, jota ei mielellään saarnata. Mutta minun äitini – jo taivaaseen muuttanut - veisasi usein: ”On ahdas käydä taivaan tie ja usein ohdakkeinen, vaan vaivain kautta voittoon vie Jumala matkamiehen. Jos ristin tieltä eksytään, ei taivaan riemuun päästäkään. Ei tulla kruunatuiksi.” (WSV 113). Koska tie on näin vaikea, Jeesus sanoo vain harvojen sen löytävän. Ja Paavali kirjoittaa tästä: ” *...lähetimme Timoteuksen, veljemme ja Jumalan palvelijan Kristuksen evankeliumissa, vahvistamaan teitä ja rohkaisemaan teitä uskossanne, ettei kukaan horjuisi näissä ahdingoissa. Sillä itse te tiedätte, että meidät on semmoisiin pantu.* ” (1. Tess. 3:2,3). Tällaista on Herran tie. Voima elämään saadaan heikkoudessa, hädässä ja tuskassa. Vain silloin voidaan olla väkeviä. Liian moni loukkaantuu tällaiseen tiehen ja karkaa pois kepeämmille maailman teille. Maailma rakastaa lihan voimaa ja muskeleita.

Herran tie tuntuu olevan toisinaan jopa mahdoton kulkea. Se kulkee usein kyynellaaksojen ja kuivien, tiettömien erämaitten kautta. Se on usein Jobin erämaata. ” *Sisälläni kuohuu, sydämeni ei*

rauhoitu, sillä jokainen päivä tuo vain tuskaa. Suruvaatteessa minä kuljen, aurinkoa ei näy. Ihmisten keskeltä minä kohottaudun ja anelen apua. Sakaalit ovat minun veljiäni, minun kumppaneitani kamelikurjet!” (Job 30:27–29). Herran ihmisen elämä on ristintietä, erämaata yksinäisyydessä. Tuskaa ja ahdistusta tämä tie voi olla täpötäydeltä. Tämä on kuitenkin oikea tie, sillä muut tiet vievät pois Herrasta ja väärään suuntaan, oman itsekkyyden poluille. ”*Mikä kylvetään vähäpätöisenä, nousee kirkkaana. Mikä kylvetään heikkona, nousee täynnä voimaa.*” (1. Kor. 15:43). Moni tehtävä alkaa kyynelyöstä, mutta päättyy kuitenkin iloon, sillä Jumalan peltomiehet kulkevat usein itkien. ”*Jotka kyynelin kylvävät, ne riemuiten leikkaavat. He menevät itkien, kun kylvösiemenen vievät; he palajavat riemuiten, kun lyhteensä tuovat.*” (Ps. 126:5,6). Kyynelkylvö on heikkojen voima. Mutta kuka uskaltaa valita tämänköisen armon tien? Joka tapauksessa vauhtihirnut jäävät välille, usein tien oheen tuupertuneina.

Lienee ehkä helpointa kulkea heikkouden tietä silloin, kun Jumala on sen meille edeltäkäsinnä valinnut.

Kun olen heikko, silloin olen, en ehkä hirveän väkevä, mutta niin voimakas, kuin Herra katsoo sen tarpeelliseksi. Ja kun on heikko, voi jättää tekemättä monia tarpeettomia asioita ja keskittyä olennaiseen ja tarpeelliseen.

Heikkouden tien kävi Jeesus Kristuskin loppuun asti. Psalmikirjoittaja profetoi Jeesuksesta ristinpuullaan: ”*Häväistys on särkenyt minun sydämeni, minä olen käynyt heikoksi; minä odotin säälliä, mutta en saanut, ja lohduttajia, mutta en löytänyt. Koiruohoa he antoivat minun syödäkseni ja juottivat minulle janooni haparviiniä.*” (Ps. 69:21,22).

Haemme apua, mutta mistä?

Monia outoja teitä voi Jumalan koulussa oleva kulkea, ennen kuin viisaus löytyy. Kun outo heikkous iskee, etsimme kovin helposti apua ensin maallisista apulähteistä. Suositujia avunlähteitä ovat vaikkapa ravinto- tai fysioterapeutti, ja voihan sitä kokeilla myös luontaistuotteita. Ehkä myös kuuluisa saarnamies osannee auttaa. Ajatteleminen aluksi, että ehkä heikkoutemme onkin vain ruumiinkunnan huteruutta. Mutta nyt etsivällä on ravintoympyröitä, painoindeksikaavio, liikuntaohjeita, sykemittari, kuntolaite ja muovikassillinen monenlaista purnukkaa ja pussukkaa. Mutta, kun on muutaman viikon ravannut kaduilla ja kujilla, syönyt tarkkojen ohjeiden mukaan, laskien kalorit, napsinut luontaistuotteita illoin ja aamuin, kerran keskipäivälläkin, alkaa pakosta masentaa ja epätoivo ahdistaa. Toki jos joku on sortunut vatsanpaltvontaan ja mässäilyyn, ei sekään Herran tietä ole. ”*Vatsa on heidän jumalansa ja häpeä heidän kunniansa, ja he ajattelevat vain maallisia asioita*” (Fil. 3:19). Sellainen on epäjumalan palvelusta. Kantaa enempiä ottamatta ruokiin ja kuntoiluun, nämä lääkkeet eivät auta tässä vaivassa, sillä: ”*Ruumiin harjoittamisesta on vain vähän hyötyä, mutta oikeasta uskosta on hyötyä kaikkeen, sillä siihen liittyy lupaus sekä nykyisestä että tulevasta elämästä*” (1. Tim. 4:8). Mutta sitten on vielä se kuuluisa saarnamies. Voimaa etsivä saattaa hairautua voittoisasta uskonelämästä saarnaavan miehen, Urmas Uskovaisen, koulittavaksi. Sieltä saadaan tietenkin taas uudet lääkkeet ja luetellaan monet pakolliset tekemiset. Tulee lista synneistä, joista pitää ehdottomasti tehdä parannus ja hylätä ne, muutoin ei Herralle kelvata. Kun nämä synnit kitkeään pois sydämeistä, Hengen voima tulee varmasti, eikä tarvitse enää heikkoutta valittaa, tietää tämä kunnianteologi. Johonkin näinkin mielettömään saatetaan sortua. Mutta näistä kaikista edellisistä yrityksistä voiman saamiseksi, jää usein jäljelle vain tyhjyys, pakokauhu ja hirveä krapula, jää syyttävä omatunto ja orjuus. Rahatkin menivät.

Mutta ystävät, ei kaikki ole vielä hukassa. Vanha virsi neuvoo: ”Juostuasi väsyneeksi, osta armo ilmaiseksi”. Nyt on suunta ainoastaan ylöspäin. Mutta kaikkea edellistä voi voimanetsijän tielle osua. Periaatteessa kaikki voi olla hyvääkin, jos etsijä ei enää sorru omiin ponnistuksiinsa, eikä anna narrata itseään. Meillä tomppelleillakin on hyvä mahdollisuus parantua.

Paranemaanko?

Kaikki koettu, avuttomuus ja Herran kovaltakin tuntuva kurikoulu on pelkkää armoa. Hyvä se vain on, jos ei siltä tieltä enää pakoontakaan pääse. Heprealaiskirjeessä sanotaan: ”*Rangaistessaan Herra kuitenkin kurittaa meitä, jotta meitä ei yhdessä maailman kanssa lopullisesti tuomittaisi*” (1. Kor. 11:32). Se on suurta armoa, jos meidät erotetaan maailmasta ja siirretään pelastettujen armojoukkoon.

Jumalan antama heikkous kestää elämämme loppuun asti. Ja se on autuasta, jos niin käy. Rimpuihu ei auta. Heikkouden siunausta ja sen tuomaa armoa ymmärrämme yhä paremmin, kun luemme Efesolaiskirjeestä. ”*Minä rukoilen, että Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala, kirkkauden Isä, antaisi teille viisauden ja näkemisen hengen, niin että oppisitte tuntemaan hänet, ja että hän valaisisi teidän sisäiset silmänsä näkemään, millaiseen toivoon hän on meidät kutsunut, miten äärettömän rikkaan perintöosan hän antaa meille pyhien joukossa ja miten mittamaton on hänen voimansa, joka vaikuttaa meissä uskovissa. Se on sama väkevä voima, jota hän osoitti herättäessään Kristuksen kuolleista ja asettaessaan hänet istumaan oikealle puolelleen taivaassa...*” (Ef. 1:17–20).

Kun heikkous ja moninaiset kiusaukset ovat tulleet elämäämme, niistä tulee vähitellen voimamme ja siunauksemme. Emme saa siis masentua, vaan olla jopa tyytyväisiä ja jos mahdollista iloitaikin tästä uudesta tiestämme. ”*Veljeni, pitäkää pelkkänä ilona, kun joudutte moninaiisiin kiusauksiin, tietäen, että teidän uskonne kestäväisyys koetuksissa saa aikaan kärsivällisyyttä. Ja kärsivällisyys tuottakoon täydellisen teon, että te olisitte täydelliset ja eheät ettekä missään puuttuvaiset.*” (Jaak. 1:2–4).

Kun ihminen vapautetaan omalta itseltään, se on valtava asia.

Mutta mitä heikon tie meille antaa? Heikko osaa antaa armolle paljon suuremman arvon silloin kun omat mahdollisuudet ja voimat on otettu pois. Kristuksen ansio alkaa näkyä yhä kirkkaammin, kun huomaa, ettei voi vastustaa ainoataan syntiä. Kaikki voima on saatava Herralta. Enää ei tarvitse näytellä hurskasta, kun huomaa olevansa epähurskas ja täysin itsessään avuton syntinen.

Uskallatko lähteä tällaiselle tielle ja matkalle heikkouteen? Tämä on siunattu tie, sillä Jumala ei salli meidän olevan itsessämme vahvoja. Hän rakastaa heikkoja, mutta on ylpeitä vastaan. Siksi meidät on tehty maan tomusta. Savea on koko olemuksemme. Olemme itsessämme surkimuksia ja viheliäisiä maan matosia. Olemme kuolleet rikoksiin ja synteihimme. Mitä aiemmin tämän ymmärrämme ja uskallamme olla syntisiä ja heikkoja, sitä autuaampia olemme. Jo pelastuminen on ihmiselle itselleen täysin mahdotonta. Vain Jumalalle se on mahdollista. Ei anna Jumala kunniaansa ihmisille, ei kunniaa saastuneelle savelle.

”... tämä aarre on meillä saviastioissa, että tuo suunnattoman suuri voima olisi Jumalan eikä näyttäisi tulevan meistä. Me olemme kaikin tavoin ahdingossa, mutta emme umpikujassa, neuvottomat, mutta emme toivottomat, vainotut, mutta emme hyljätyt, maahan kukistetut, mutta emme tuhotut. Me kuljemme, aina kantaen Jeesuksen kuolemaa ruumiissamme, että Jeesuksen elämäkin tulisi meidän ruumiissamme näkyviin. Sillä me, jotka elämme, olemme alati annetut kuolemaan Jeesuksen tähden, että Jeesuksen elämäkin tulisi kuolevaisessa lihassamme näkyviin.” (2. Kor. 4:7–11).

Mitä paremmin tunnemme itsemme, sitä varmemmin kykenemme siirtämään katseemme pois itsestämme. Ruikuttaminen voi vaihtua jopa tyytyväisyydeksi ja iloksi. Siksi on tärkeää, että evankeliumi on auennut meille kaikessa ihanuudessaan. Vaikka uskoon kuuluvat monet ahdistuksetkin – ja terveeseen uskoon ne aina kuuluvat – voimme myös iloita niistä.

Usko, pyhitys ja pelastus ovat kokonaan Jumalan tekoa Kristuksessa. ”*Jeesus vastasi ja sanoi heille: "Se on Jumalan teko, että te uskotte häneen, jonka Jumala on lähettänyt"*” (Joh. 6:29). Paavali sanoo kaiken niin ihanalla tavalla. Ja tämän sanoman tulee olla koko pelastusoppimme pohja ja perusta. ”*"Kun nyt Jumala on tehnyt meidät, jotka uskomme, vanhurskaiksi, meillä on Herramme Jeesuksen Kristuksen ansiosta rauha Jumalan kanssa. Kristus on avannut meille pääsyn tähän armoon, jossa nyt lujasti pysymme. Me riemuitsemme siitä toivosta, että pääsemme Jumalan kirkkauteen. Me riemuitsemme jopa ahdingosta, sillä tiedämme, että ahdinko saa aikaan kestävyttä, kestä-*

vyys auttaa selviytymään koetuksesta ja koetuksesta selviytyminen antaa toivoa. Eikä toivo ole turha, sillä Jumala on vuodattanut rakkautensa meidän sydämiimme antamalla meille Pyhän Hengen. Meistä ei ollut itseämme auttamaan, mutta Kristus kuoli jumalattomien puolesta, kun aika koitti." ” (Room. 5:1–6). Ja kun heikkoudessamme emme tiedä, kuinka tulisi edes rukoilla, saamme siihenkin avun, sillä: ” ” ...Henki auttaa meitä, jotka olemme heikkoja. Emmehän tiedä, miten meidän tulisi rukoilla, että rukoilisimme oikein. Henki itse kuitenkin puhuu meidän puolestamme sanattomin huokauksin. ” ” (Room. 8:26).

Herra on aina heikkojen puolella. Kun suostumme heikkouteen, tiedämme Jumalan olevan puolellamme. Hän itse sanoo: ”Kadonneet minä tahdon etsiä, eksyneet tuoda takaisin, haavoittuneet sitoa, heikkoja vahvistaa; mutta lihavat ja väkevät minä hävitän. Minä kaitsen niitä niin, kuin oikein on.” (Hes. 34:16).

Pienellä paikalla

Olemme olleet hetken heikkouden oppitunnilla. Kuulimme, että ihmisluonnolle on vaikeaa olla heikko. Ja kuitenkin, juuri heikkoudessa voima piilee. Olemmeko oppineet siitä jotakin?

Kyllä maailmaan aina voimakkaita mahtuu. Apostoli Paavali oli toista maata. Hän kirjoittaa kirjeessään korinttilaisille: ” ”Jos joku on heikko, niin minäkin olen heikko. Jos joku lankeaa, se polttaa minua” ” (2. Kor. 11:29). Hänen nimensä Paavali, eli Paulus, juontuu *pien*tä tai *vaatimaton*ta merkitsevästä latinankielisestä sanasta. Tuo nimi sopi Paavalille erinomaisesti. Sen nimen tulisi sopia kaikille Herran seuraajille, sillä Jumala on se ”...joka kuolleet eläviksi tekee ja kutsuu olemattomat, ikään kuin ne olisivat” (Room. 4:17).

Herran ihminen on sellainen, että näkyvällä paikallakin hän pyrkii olemaan näkymätön ja tärkeällä paikalla mitätön. ”Vai luuletteko, että Raamattu syyttää sanoo: ”Mustasukkaisen kiihkeästi hän halajaa henkeä, jonka on meihin pannut”? Mutta vielä suurempi on se armo, jonka hän antaa. Siksi Raamattu sanoo: - Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon.” (Jaak. 4:6). Myös julistuksessa tärkeintä on se, että Herra yksin näkyy ja on suuri. Hän yksin on Kaikkivaltias, maan ja taivaan Herra. Mutta oikeaa ja tervettä saarnaa saarnaavat vain ne, jotka Herra on nöyryyttänyt. Tällaisia opettajia tulisi olla paljon, heitä kun on niin ilo kuunnella. Mutta nöyräksi ja heikoksi ei voi ruveta. Tekopelin kyllä huomaa. Kaikki rikkomisen ja murentamisen ovat yksin Herran työtä. Mutta kuten edellä on jo todettu, se tekee hirveän kipeää. Kukaan ei iloitse siitä sillä hetkellä. ”Mikään kuritus ei tosin sillä kertaa näytä olevan iloksi, vaan murheeksi, mutta jälkeensä se antaa vanhurskauden rauhanhedelmän niille, jotka sen kautta ovat harjoitetut” (Hepr. 12:11).

Jumala etsii niitä, jotka suostuvat kuritukseen ja heikkouden kouluun. Heidän palkintonsa on käsitteämättömän suuri ja moninainen siunaus seuraa jo täällä ajassa.

Paras apu

Sodan, avuttomuuden, orjuuden hengen ja syllisyyden taakoittaessa, apu on aina lähellämme. Se on Jeesuksen, taivaallisen sulhon antama apu. Hänellä ei ole muuta meihin kohdistuvaa vaatimusta kuin että hän saa omakseen sydämemme. Silloin olemme antaneet hänelle kaiken. Kun hän saa perustaa morsiushuoneen sydämeemme, alamme nähdä kaikessa surkeudessa elävän toivon. Hän pukee siellä morsiamensa valkoiseen liinavaatteeseen, joka on pyhien vanhurskautus. Näin ei meidän, alastomien, häpeä näy. Hänen ja hänen morsiamensa on saatava olla vain kahdestaan. Kolmatta osapuolta ei sinne tarvita, nimittäin syyttäjää. Kun syyttäjä ei voi syyttää Sulhasta, hän pyrkii syyttämään morsiusneitoa. Valitettavan usein morsio lankeaa kuuntelemaan syyttäjää ja rauha rikkoon tuu. Mutta jos morsian pyytää taivaallista ylkää ajamaan syyttäjän ulos, Herra tekee sen mielellään. Syyttäjä heitetään avoimesta ovesta ulos. Ja kun Herra sulkee oven, sitä ei voi kukaan avata.

Emme saa kantaa pahaa omaatuntoa, emme orjuutta, emmekä tarpeetonta pelkoa sisimmässämme. Ne eivät kuulu sinne missä Jeesus on. Vain siellä, missä sydän on kova ja on avautumatta Herralle, nämä taudit kalvavat sieluraukkaa. Vaivatkoot nämä taudit itsessään vahvoja ihmisiä. Ehkä he vielä aikanaan ymmärtävät tilansa. Mutta missä Karitsan veri on pessyt syntisen, siellä ei menneitä muistella. Synnit on haudattu armon mereen. ”Minä, minä pyyhin pois sinun rikkomuksesi itseni

tähden, enkä sinun syntejäsi muista” (Jes. 43:25). Jeesuksen omien synneistä ei pidetä enää kirjaa. Sellaista kirjaa ei taivaassa edes ole. On vain Karitsan elämänkirja, jossa valittujen nimet ovat. Ja sinä olet valittu, jos olet Herran vastaanottanut ja hänelle sydämesi avannut.

Mutta vielä eivät häätjuhlat ole alkaneet. Ne alkavat vasta silloin kun morsian, seurakunta, on taivaassa Karitsan hääaterialle kutsuttuna. Mutta pian tuo aika koittaa. ”*Sillä tämä hetkisen kestävä ja kevyt ahdistuksemme tuottaa meille iankaikkisen ja määrättömän kirkkauden, ylenpalttisesti*” (2. Kor. 4:17). Heikot ovat päässeet perille. Mutta nyt Jumala etsii näitä lapsiaan. Hänellä on tarjottavana paljon. ”*Siksi te riemuitsette, vaikka nyt jouduttekin jonkin aikaa kärsimään monenlaisissa koettelemuksissa.*” (1. Piet. 1:6).

Heprealaiskirje kertoo menneenajan uskovista, ”*jotka uskon kautta kukistivat valtakuntia, pitivät vanhurskautta voimassa, saivat kokea lupauksien toteutumista, tukkivat jalopeurain kidat, sammuttivat tulen voiman, pääsivät miekanteriä pakoön, voimistuivat heikkoudesta, tulivat väkeviksi sodassa, ajoivat pakoön muukalaisten sotajoukot.*” (Hepr. 11:33,34). Ja Jeesus sanoo: ”*Kaikki on mahdollista sille, joka uskoo*” (Mark. 9:23). Ole siis rohkeasti syntinen, sillä sitähan me kaikki joka tapauksessa olemme. Uskalla kulkea heikkouden tie loppuun asti. Ja vaikka et sitä aina huomaisikaan, olet täynnä salattua Jumalan voimaa. Älä siis arkana pälyile, olethan Kristuksen voittosaatossa. Kuulut niihin ”*jotka Jumalan voimasta uskon kautta varjellutte pelastukseen...*” (1. Piet. 1:5).

Kannattaa siis sotia, sillä ”*Tämä hetkellinen ja vähäinen ahdinkomme tuottaa meille määrättömän suuren, ikuisen kirkkauden. Emmekä me kiinnitä katsettamme näkyvään vaan näkymättömään, sillä näkyvä kestää vain aikansa mutta näkymätön ikuisesti.*” (2. Kor. 4:17,18). Amen.